

посоки и грозно грачеха. Куче ненадейно почна да вие нѣкжде на близу. И хиляди игли се забиха въ сърцето ми, остра болка усѣтихъ. Ето задъ стенитѣ други кучета се здавиха, надъ мърша навѣрно, силно залаяха, а нѣкои ухапани проквичаха, жално заскимтѣха и гласа имъ се отдалечи постепенно, доде замръ. Голѣмитѣ комини надъ конака бѣлваха едно следъ друго черни кълба димъ, размѣсени съ искри, които проблѣсваха и гаснѣха, Димътъ се подемахше на горе, виеше се и се разпиляваше въ простора. Азъ гледахъ, а мисълта ми се унасяше заедно съ дима въ висинитѣ къмъ безмѣрни простори. Дрѣмка ме налегна. Щѣхъ да изгубя съзнание, когато наблизу пушкѣ грѣмна и ме стресна.

Съ мама влизахме въ конашкото здание. Качвахме се по широка стълба. Стигнахме голѣмъ вестибюлъ. Заптие ни въведе въ стая, съ скъпи килими послана. Срещу вратата на високъ миндеръ седѣше по турски самия каймакамъ. Важно ни изгледа.

— Ти си на Коле Дюлгерина жена? — Така ли? — попита на български той, като се стараеше да даде на своя тонъ повече мекостъ, за да предразположи мама.

— Да, ефендимъ, — отвърна тя смирено.

— Азъ всичко зная отъ самия Коле — продължи каймамина. Мжжъ ти нищо не скри. Сега искамъ и ти да ми разправишъ. — Съ какво сж заети твоя деверъ Стоименъ и даскалъ Димитъръ, та постоянно отсъствуватъ отъ града? Ако ми кажешъ право, твоитѣ думи и Колевитѣ ще излѣзатъ едни и сжщи. Речешъ ли да извърташъ, не ще можешъ да ме заблудишъ.

Тая заранъ тате бѣше повиканъ на разпитъ преди мама. Кжде бѣ сега той? Дали не бѣше затворенъ, ние не знаехме. Мама не можеше да допусне, че той ще е изтървалъ нѣкоя непредпазлива дума. Въ това бѣше сигурна. Но сжщо така бѣ сигурна и въ това, че хитрия турчинъ се е добралъ до опасната работа на чичо Стоимена и даскалъ Димитъръ. Мама трѣбаше да е по-хитра отъ Одисея, за да се неуплете въ нѣкоя дума. Единъ необмисленъ и непретегленъ изразъ